

Giới thiệu Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game

Truyện Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game thuộc thể loại nữ thần kinh, 1vs1, H. Hứa hẹn sẽ không làm bạn đọc thất vọng với những tình huống vô cùng dễ thương. Nhan Doanh mở mắt ra, xung quanh chính là một vùng đen u tối. Bên tai truyền đến âm thanh lạnh nhạt có phần máy móc hóa.

[Hệ Thống]: “Chào mừng người chơi đến với thế giới game Across The World”

Nhan Doanh nghi hoặc, rõ ràng tối qua cô còn ngủ ở nhà, tại sao vừa mở mắt ra lại ở đây? Đây là đâu? Cô bị gì thế này? Xuyên không? Trùng sinh? Lại còn... có cả tiếng [Hệ Thống]? Đừng đùa chứ, cô là fan ngôn tình nhưng cô không ảo tưởng mình sẽ là nữ chính ngôn tình đâu, cô vẫn thích làm nữ phụ ác độc hơn. Ai cho cô biết làm sao để thoát khỏi cái chỗ quỷ quái này đi.

Mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào. Các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Across The World

Nhan Doanh mở mắt ra, xung quanh chính là một vùng đen u tối. Bên tai truyền đến âm thanh lạnh nhạt có phần máy móc hóa.

[Hệ Thống]: “Chào mừng người chơi đến với thế giới game Across The World”

Nhan Doanh nghi hoặc, rõ ràng tối qua cô còn ngủ ở nhà, tại sao vừa mở mắt ra lại ở đây? Đây là đâu? Cô bị gì thế này? Xuyên không? Trùng sinh? Lại còn... có cả tiếng [Hệ Thống]? Đừng đùa chứ, cô là fan ngôn tình nhưng cô không ảo tưởng mình sẽ là nữ chính ngôn tình đâu, cô vẫn thích làm nữ phụ ác độc hơn. Ai cho cô biết làm sao để thoát khỏi cái chỗ quỷ quái này đi!

[Hệ Thống]: “Xin mời người chơi chọn chế độ game. [Xuyên Không] [Trọng Sinh] [[Hệ Thống]] [Dị Giới]”

Nhan Doanh nhìn màn hình trong suốt hiện ra trước mặt mà không khỏi cười cười. Quá ảo diệu rồi!

Nhan Doanh: “Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

[Hệ Thống]: “Người chơi đã tham gia vào game Across The World. Sau khi lựa chọn tính năng thế giới. Người chơi phải hoàn thành các nhiệm vụ được giao. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, người chơi có quyền được lựa chọn ở lại hoặc trở về thế giới hiện thực.”

“...Vậy nếu không hoàn thành thì sao?”

[Hệ Thống]: “Hoàn thành nhiệm vụ trên 50%, được tính là thành công, nhưng vì chưa thực hiện hết các yêu cầu nên người chơi sẽ bị trừng phạt. Nhẹ thì trừ điểm thưởng. Nặng thì trừ điểm thương tồn.”

“Điểm thương tồn?” Nói thẳng đi, đừng chỉ nói mập mờ như vậy chứ....

[Hệ Thống]: “Người chơi có thể bị đau, trầy xước do [Hệ Thống] phạt” [Hệ Thống] dừng lại đôi chút lại nói tiếp “Hoặc phải chịu thống khổ do sét đánh.”

Nhan Doanh khinh khinh, sét đánh.... haha, trò này không vui đâu.

“Có thể không chơi không?”

[Hệ Thống] im lặng.... Ta là người rất dễ tính. Người không chơi, ta sẽ ép người chơi :)

“Mời người chơi mau chóng chọn chế độ game. Thời gian còn lại là 1 phút 10 giây. Nếu người chơi không chọn. [Hệ Thống] sẽ cưỡng chế chọn chế độ ngẫu nhiên”

....F* you

Nhan Doanh suy nghĩ rồi chọn chế độ [Hệ Thống], cảm giác mình như nhà du hành vũ trụ nhỉ?

[Hệ Thống]: “Chào mừng người chơi đã đến với Thế Giới [Hệ Thống]. Trong các tác phẩm tiểu thuyết, tác giả vì nâng nữ chính mà không tiếc chà đạp nữ phụ. Oán hận của nữ phụ đã cao ngất trời, không thể không tiêu trừ. Ở thế giới này người chơi phải đi xuyên qua các thế giới khác nhau để giải trừ oán khí của nữ phụ.”

“Oán khí mặc định của người chơi hiện tại là -10000. Qua mỗi thế giới, tùy vào mức độ hoàn thành nhiệm vụ và sự hài lòng của nữ phụ mà kí chủ được thưởng thêm. Vì đây là Ải đầu tiên nên kịch bản sẽ đơn giản không làm khó người chơi”

Nhan Doanh nhìn lướt rồi bỏ qua những dòng qui tắc chơi vô nghĩa, dài dòng kia. Cô chú ý đến kịch bản đang hiện ra trước mặt.

Tôn Ngọc là thiên kim cảnh vàng lá ngọc, được gia đình yêu thương, cưng chiều lớn lên. Vào ngày khai giảng năm học phổ thông, Tôn Ngọc vô tình gặp gỡ đại thiếu gia Lâm Huyền của tập đoàn Lâm Thị, hai người nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm. Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đó, xung quanh hai người luôn có vệ tinh quay quanh. Hai người đã phải vượt qua muôn vàn âm mưu hiểm độc để đến được với nhau, hạnh phúc tới trọn đời...

Nhan Doanh nhăn mày...sao cứ cảm thấy sai sai...không ổn chỗ nào vậy...

Nhan Doanh kéo màn hình cảm ứng sang trang khác rồi trần trối nhìn những dòng hiện ra trước mặt...

Nữ chính: [Tôn Ngọc]

Tuổi: 16

IQ: 300/300

Chiều cao: 1m75

Số đo: 90-60-90

Sở thích: Piano, Violin, Đua xe,...

Tôn Ngọc là tiểu thư của tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới, vẻ đẹp sắc sảo hơn cả thiên thần.

Nam chính: [Lâm Huyền]

Tuổi: 16

IQ: 299/300

Chiều cao: 1m8

Sở thích: Thể thao, đua xe, cò phiếu

Lâm Huyền là đại thiếu gia của tập đoàn bất động sản lớn nhất thế giới. Gương mặt hoàn mỹ, body sáu múi, là hotboy số 1 trong trường.

....

Nhan Doanh nhìn chỉ số IQ mà cảm nín... Einstein chắc cũng phải chào thua.

Cô đóng màn hình, không xem nữa. Bởi vì hiện tại, phản ứng của cô chính là như vậy $\Sigma (\Delta \circ |||)$.

Đ*:..... tôi đang đọc cái thẻ loại gì thế này...

Chưa đợi cô phản ứng, bỗng trước mặt hiện ra 1 cô gái với gương mặt cao ngạo mặc đồ đồng phục.

Nhan Doanh nhìn cô gái trước mặt, muốn đợi cô ấy phản ứng. Nhưng gần 5 phút trôi qua mà cô ta vẫn cao ngạo không thèm đếm xỉa đến ai. Có lẽ, cô mà không lên tiếng thì chắc phải đợi đến khi cô chết khô cô ta mới nhìn đến cô. Thật là...

“Cô không giới thiệu mình sao?”

Sau khi Nhan Doanh hỏi, cô gái kia cũng không trả lời ngay mà quan sát Nhan Doanh từ đầu đến chân, nhìn đến khi Nhan Doanh phát bực thì cô ta mới lên tiếng, giọng lạnh lãnh “Tôi sẽ không nói nhiều với cô. Tôi là nhân vật nữ phụ thứ n* (Tác giả: phụ quá phụ). Nhiệm vụ của cô là quyến rũ Lâm Huyền, làm cho anh ta yêu cô đến mù mị, sau đó đá anh ta.”

Nhan Doanh dụt dụt khóe môi “Anh ta đã làm gì cô à?”

“Hừ! Rõ ràng tôi chẳng thua kém gì Tôn Ngọc, tại sao cô ta được làm nữ chính, còn tôi phải làm nữ phụ? Còn Lâm Huyền ấy à?” Cô gái cười mỉa mai “Tôi chính là nhìn anh ta không vừa mắt. Anh ta dựa vào cái gì mà lên mặt kiêu ngạo với tôi. Dựa vào tôi thích anh ta thì anh ta có quyền xem thường tình cảm của tôi à. Tôi muốn làm cho anh ta phải quỳ dưới chân tôi, ngược cổ nhìn tôi!”

Nhan Doanh...đủ nữ vương à...

“Còn nữ chính thì sao?”

Cô gái khinh bỉ: “Tùy cô, muốn làm sao thì làm. Cô ta có thể so sánh với tôi sao. Chỉ có thứ đàn ông như Lâm Huyền mới xem cô ta như trân bảo thôi!”

Nói xong thì cô gái kia nhìn cô đầy ý vị rồi biến mất.

Ồi giờ ời. . .

“10 giây nữa người chơi sẽ dịch chuyển đến thế giới đầu tiên, Thế giới Thanh Xuân vườn trường. Mời người chơi chuẩn bị”

Tiếng [Hệ Thống] bất ngờ vang lên cắt đứt suy nghĩ của Nhan Doanh. Cô bất giác cảm thấy tứ chi vô lực, suy yếu ngã xuống.

p/s: Tác giả lần đầu viết truyện. Xin mọi người chặt chém thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2 : Thanh Xuân Vườn Trường (1)

Tác giả: tôi xin nói trước vì đây là cốt truyện Teen nên tác giả sẽ chém hết date có thể!!! Mọi người đừng khinh bỉ tác giả ta đây :)

Nhan Doanh mở mắt ra, khung cảnh xung quanh chính là khuôn viên Trường Phổ Thông thuộc hàng quý tộc thượng lưu số 1 trong nước, từng được nhiều tờ báo nước ngoài đánh giá là ngôi trường danh giá bậc nhất Thế Giới.

Nhan Doanh nhìn hàng cây anh đào được trồng dọc theo con đường dẫn vào tòa nhà phía trước mà không thể không than thở. Đúng là nhà giàu a.

“Két! Két! Két!”

Nhan Doanh nghe tiếng thắng xe mà giật cả mình, theo quán tính quay đầu nhìn lại. Trước cổng trường là hàng xe BMW màu đen đang đậu. Các vệ sĩ áo đen, kính đen, đứng chuẩn xâ hội đen đồng loạt xuống xe xếp thành 2 hàng dài. 1 người khom lưng mở cửa chiếc xe Cadillac One, cung kính mời vị bên trong bước xuống.

“Trời ơi, đó không phải là hotboy Lâm Huyền lớp 10A đó sao!”

“Hotboy Lâm Huyền, anh ấy là người đẹp trai nhất mà mình từng gặp đó! Anh ấy đẹp cứ như thiên thần vậy!”

“Lâm Huyền! Em yêu anh! Em bên này này! Hãy nhìn em đi!”

“Lâm Huyền! Xin hãy làm bạn trai em! Em đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên rồi!”

...

Nhan Doanh xem như không nghe, không thấy những phần tử đang điên cuồng gầm gừ. Cô chú ý đến chiếc Cadillac One chống đạn được sử dụng cho Tổng Thống Mỹ đó hơn. . . Trời ơi, dòng họ thẳng phá gia chi tử này làm chuyện thất đức giết người, cướp của gì sao mà cha mẹ sợ thiên hạ bắt bỏ nó vậy. Thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ...ỒiỒi đây là lần đầu tiên trong đời tôi được chiêm ngưỡng em Cadillac One đó. Huhu.

Trong lúc Nhan Doanh đang chìm trong mộng ảo tưởng thì phía trước đã tập trung đông đúc các nữ sinh, nam sinh. Họ đang trầm trồ ngưỡng mộ trước sự giàu có và phô trương của hai người nam thanh, nữ tú vừa xuất hiện. Đúng vậy, sau khi hàng xe BMW vừa rời khỏi, thì chiếc siêu xe Aston Martin trị giá 3,9 triệu USD xuất hiện trước tầm mắt mọi người. 1 Cô gái với mái tóc dài được uốn xoắn tinh tế mở cửa xuống xe. Cô quần chìa khóa xe cho người hầu kế bên, đạp bước trên đôi giày Louboutin màu đỏ đến chỗ Lâm Huyền.

“Cô gái đó là ai mà đẹp vậy? lại rất giàu có nữa?”

“Đó chính là tiểu thư Tôn Ngọc a! Chị ấy đẹp quá đi mất! Chưa từng thấy ai đẹp như chị ấy luôn đó!

“Thiếu gia Lâm Huyền của tập đoàn bất động sản Lâm Thị và tiểu thư Tôn Ngọc của tập đoàn đá quý Tôn Thị là 1 cặp đó! 2 người họ đẹp đôi quá đi mất! Nhìn đi! nhìn đi! họ tình cảm chưa kia!

Nhan Doanh cũng ráng nhìn theo cặp đôi Kim đồng ngọc nữ trong lời nói của mọi người. Đúng lúc này, 1 cơn gió thổi qua, cuốn theo những cánh hoa anh đào bay là tả.

...

Nhan Doanh nhìn đôi nam nữ vừa đi vừa tình cảm nắm tay trong làn mưa anh đào mà (=|||)

Sao kịch bản càng ngày càng sida thế này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Thanh xuân vườn trường (2)

Nhan Doanh chú ý trên đầu mỗi người đều hiện 1 bảng tên, cô liền hỏi hệ thống.

[Hệ Thống]: Để hỗ trợ người chơi, ngày đầu tiên đến thế giới. Hệ thống sẽ hiện tên các nhân vật trên đầu họ.

“Hệ thống thật có trách nhiệm.”

“Người chơi quá khen. Hệ thống luôn chủ trương tiết kiệm năng lượng.”

Nhan Doanh: “...” Nói nhiều thêm 1 câu thì chết à?

Nhan Doanh tò mò “Tên tôi là gì vậy?”

[Hệ thống]: “Kí chủ thật biết nói đùa. Không cần thử thách trí thông minh của ta. Tên cô tất nhiên là Nhan Doanh!”

Nhan Doanh... sao cô có cảm giác giọng nói này có chút khinh bỉ vậy?

“Được rồi, tên nhân vật của tôi là gì vậy?”

“Để giảm bớt áp lực trí não, hao phí chất xám của người chơi. Hệ thống sẽ mặc định tên người chơi là tên nhân vật”

Nhan Doanh suy nghĩ, có phải cô đang bị khinh thường IQ không. Mặc dù IQ cô không cao bằng nam, nữ chính trong truyện này nhưng tuyệt đối đừng xem thường cô chứ!

“Nhan Doanh?”

Trong lúc cô còn đang đối thoại với Hệ Thống thì trước mắt bỗng xuất hiện 1 chàng trai. Cô giật mình, quan sát anh chàng này từ trên xuống dưới. Tóc đen, mắt đen, đeo kính không gọng... Um nhìn chung là cũng đẹp đi. Cô chú ý đến đôi giày trắng anh ta mang. Sạch sẽ, không phải mắc bệnh sạch sẽ chứ?

“Chào bạn, Hoắc Phong” Nhan Doanh liếc nhanh bảng tên trên ngực thanh niên kia rồi mỉm cười chào hỏi, giọng nhẹ nhàng tiêu chuẩn.

Hoắc Phong nhìn cô gái có phần dịu dàng trước mặt. Anh cảm thấy lạ. Hôm qua cô gái này vừa chuyển đến lớp, lần đầu gặp mặt chính là vẽ kênh kieu điển hình của mấy cô tiểu thư con nhà giàu mới nổi. Vừa nãy thì khuôn mặt ngơ ngác như đang lạc ở trong mây. Bây giờ thì tươi cười đầy mặt. Anh không biết phản ứng sao...

“Sao bạn lại đứng đây?”

[Hệ Thống]: “Người chơi có thể nhờ bạn học này đưa đến lớp”

[Nhan Doanh]: “Ai mượn người nhắc nhở?”

[Hệ Thống]: “...” Được lắm, ta ghim đây!

“Hoắc Phong à, mình quên mất lớp học nằm ở đâu rồi. Bạn chở mình đến lớp được không?” Nhan Doanh đề ý trên đầu anh ta có hiện dòng chữ [Bạn cùng lớp] liền lên tiếng hỏi. Cũng may hôm nay là ngày thứ 2 Nhan Doanh chuyển trường đến lớp, nếu không chẳng phải cô sẽ biến thành con cóc. Học ở đây lâu như vậy mà cũng lạc đường sao.

“Um, bạn lên đi” Hoắc Phong nhìn cô gật đầu.

“Cám ơn Hoắc Phong, bạn tốt quá” Nhan Doanh càng cười ngọt ngào hơn.

Nhan Doanh không để ý nhiều liền ngồi lên chiếc xe đạp có phần đơn sơ này. Cô đã để ý chiếc xe này từ nãy đến giờ. Trong trường phổ thông Diamond danh giá nhất cả nước này. Người theo học không phải con thương gia thì cũng là con quan chức. Đi học không phải lái xe đưa rước thì cũng là tự lái. Sao lại tồn tại 1 người đặc biệt tự đạp xe thế này? Nếu không phải thiên tài được đặc cách vào trường thì chính là rất rất rất giàu có.

Nhan Doanh nhìn khung cảnh bị bỏ lại phía sau mà không thể không cảm thán, không biết truyện này do tác giả nào viết, khung cảnh thật là hoành tráng. Bọn họ đang chạy về phía trung tâm của dãy đất, xa xa đã nhìn thấy quần thể kiến trúc Gothic đồ sộ. Dưới chân họ là thảm cỏ xanh mướt, được chảy dài đến tận chân trời. Có lẽ đây chính là lí do nhà trường cấm xe hơi chạy vào.

Nhan Doanh không ước lượng được khuôn viên này rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu, bởi vì nơi này quá to, quá rộng. Nơi này không được tính là ngoại thành đô thị nhưng dù ngẩng đầu nhìn, cũng chỉ có thể thấy bầu trời xanh thẳm mà không thấy được những tòa nhà cao chọc trời ở trung tâm thành phố.

Lúc Nhan Doanh còn đang thần thờ nhìn bầu trời ở phía xa thì Hoắc Phong đã dừng lại. Anh nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô mà không thể không nhếch mép.

“Nhan Doanh, tới rồi”

Âm thanh từ tính của thanh niên kia đánh vỡ dòng suy nghĩ của Nhan Doanh. Cô nhìn anh rồi giật mình nhảy xuống.

Hoắc Phong đi rồi nhưng không thấy cô đi theo nên quay lại, nghi hoặc nhìn cô “Đi thôi”

Nhan Doanh nhìn anh rồi lại chỉ vào xe đạp anh dựng ở vách tường “Hoắc Phong, bạn để ở đây sẽ không mất chứ?”

Hoắc Phong nhìn cô gái trước mặt chỉ cười nhẹ, không nói. Anh quay lưng bỏ đi.

“Hoắc Phong, bạn chờ mình với!” Dừng bỏ cô mà, cô không biết đường đi đâu!

Nhan Doanh nhìn thanh niên chân dài cả thước vừa đi đã bỏ xa cô trước mặt. Chỉ có thể cảm hận, muốn trách thì trách chân cô ngắn. 1 bước chân của người ta đã bằng 2 bước của cô rồi. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4: Thanh xuân vườn trường (3)

Nhan Doanh nhìn kiến trúc nơi đây, không khỏi liên tưởng tới lâu đài Hogwarts trong phim Harry Potter. Nhưng so với vẻ ma mị, bí ẩn của Hogwarts thì Diamond mang vẻ đẹp sang trọng và đầy hơi thở quý tộc, làm người ta choáng ngợp trong sự nghiêm trang của nó.

Không gian xung quanh lấy màu vàng khói làm chủ đạo. Tường cột cùng mái vòm cao chót vót đều được điêu khắc cầu kỳ, tỉ mỉ. Dọc theo hành lang là cửa kính đầy màu sắc. Ánh sáng muôn màu phát ra từ các ô cửa càng làm tôn lên vẻ huyền bí, cổ kính của tòa nhà.

Nhan Doanh đi theo Hoắc Phong đến khi dừng lại trước phòng học có treo bảng lớp 10A bằng kim loại.

Vừa nhìn đã đập ngay vào mắt, đôi “Trai tài, gái sắc” đang âu yếm, thiếu điều chưa rêu rao lên với thiên hạ “Bọn tao là người yêu” thôi.

Nhan Doanh cũng chả thèm để ý gì. Cô quan sát trong lớp, khoảng nửa lớp đã có mặt đầy đủ, thanh niên tốt bụng kia ngồi ở cuối lớp, phía trên anh ta có 1 cô gái đang ngồi, không biết bạn cô bạn đó còn ai ngồi không, nếu không thì cô sẽ ngồi, dẫu sao thì ngồi gần “người quen” vẫn tốt hơn mà (^o^)/~

“Chào bạn Như Tuyết, xin hỏi chỗ này có trống không bạn?” Nhan Doanh lại gần cô bé đang cầm cúi bài làm. Không nói cũng biết, nụ cười trên mặt cô hiện giờ thánh thiện thế nào.

Như Tuyết phản ứng có chút chậm, ngẩng đầu quan sát người trước mặt. Ai vậy? Sao lại biết tên tôi? Như Tuyết nhìn khuôn mặt hiền lành trong sáng xa lạ trước mặt mà mờ mịt, lại bị nụ cười tỏa nắng kia làm ngơ ngác, vô thức gật đầu.

“Cám ơn bạn, vậy mình xem phép ngồi nhé!” Nhan Doanh ngồi vào chỗ trống, nụ cười trên mặt càng tươi hơn. “Mình tên Nhan Doanh. Từ hôm nay mình sẽ ngồi ở đây, mình là học sinh mới chuyển trường, nhiều thứ còn bỡ ngỡ, bạn giúp đỡ mình nhé!” Nhan Doanh lễ phép muốn bắt tay với cô bạn.

“Được...” Như Tuyết mới nhớ ra, hôm qua đúng là có 1 người mới chuyển đến lớp. Nhưng cô không quan tâm lắm, bởi vì bài tập còn rất nhiều, rất nhiều a..... Như Tuyết chậm chậm chia tay ra. Lúc chạm vào tay đối phương, cô không thể không cảm thán, tay mềm quá, vừa trắng vừa thon dài a....

Làm quen xong với cô bạn ngồi cùng bàn, Nhan Doanh nhìn đôi nam nữ vẫn chưa trình diễn xong tiết mục “Ôm hôn” trước mặt. Cô cười nhẹ, đối với người đang trong giai đoạn mặn nồng, ra tay phá hoại là ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Thanh xuân vườn trường (4)

Nhan Doanh quay xuống nhìn thấy Hoắc Phong đã nằm gục trên bàn. Chưa vào tiết đã ngủ, có phải hôm qua thức khuya không? Cô cũng không để tâm, tiếp tục trò chuyện, chào hỏi mọi người xung quanh.

Có người nghi ngờ thái độ của cô hôm nay khác hẳn so với hôm qua. Rồi cũng tự lí giải vì mới thay đổi môi trường học nên còn lạ xạ. Mọi người ở đây cũng không quá khó bắt chuyện nên Nhan Doanh nhanh chóng trở nên thân thiết với họ.

Nghỉ giữa giờ, Nhan Doanh đứng lên định đi canteen, lúc này mới chú ý đến Hoắc Phong, tập cậu ta đã viết đầy các công thức toán học. Hóa ra ngoài 2 tiết văn học buồn chán cậu ta dùng để ngủ thì cũng chăm chỉ học toán.

Nhan Doanh thấy Hoắc Phong ngược lên nhìn cô thì theo phản xạ nở nụ cười ngậm đũa. “Vừa nãy vẫn chưa cảm ơn cậu. Cậu muốn uống gì không? Mình xuống canteen mua giúp cậu nhé!”

Hoắc Phong nhìn cô “Không cần đâu”. Nói xong anh ta cũng bước ra khỏi lớp.

Nhan Doanh nhìn theo bóng dáng cao lớn, khuôn mặt có phần thư sinh của Hoắc Phong mà cười cười. Cô cũng không thích tự dán mặt nóng vào móng lạnh lắm gì.

Nhan Doanh liếc nhìn nữ chính cùng 3 chị em thân thiết của cô ta. Cô đã bỏ ra 1 tuần để quan sát. Tôn Ngọc lạnh lùng, cao ngạo. Người như cô ta sẽ không dễ hòa nhập. Làm thân với Tôn Ngọc, cô ta sẽ nghĩ bạn nịnh hót, không làm thân thì sẽ không đặt bạn vào mắt. Tóm lại, con người cô ta chính là xem mình như trung tâm của vũ trụ. Chỉ có nam chính mới yêu cô ta, chị em mới xem cô ta như nữ thần.

Trương Giai là người đàn đả, thích buôn chuyện. Chuyên gia thị phi chính là từ dùng để miêu tả Trương Giai.

Trần Hàm là người đảm đảm, nhẹ nhàng. Mọi mâu thuẫn trong nhóm đều là cô ta đứng ra hòa giải.

Tôn Tư là em họ của Tôn Ngọc. Tính tình hiền lành, nhút nhát, dễ bắt nạt nhất trong 4 người. Được 3 người kia bảo vệ cẩn thận, chỉ cần biết ai bắt nạt Tôn Tư, hội chị em bạn đi sẽ không tha cho người đó.

Đây là 1 tổ hợp kì lạ, chắc chỉ có tác giả mới nghĩ ra. Ông bà ta thường nói “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” không giống nhau sẽ không thân thiết. Tính cách hoàn toàn trái ngược nhau mà cũng có thể làm bạn.

Theo nguyên tác, 4 người này quen biết từ hồi mẫu giáo, hiểu nhau thân thuộc như người 1 nhà. Nhưng cô tin thể giới của phụ nữ, phức tạp hơn đàn ông. Giữa đàn ông với đàn ông, có chuyện gì bất mãn sẽ nói, nhưng phụ nữ sẽ để trong lòng. Giữa 4 người có lẽ đều giống nhau ở điểm, họ luyện tiếu tình bạn 10 năm này.

Nhan Doanh từng trải qua 1 thời thanh xuân cũng từng trải qua chuyện này, cô hiểu chứ. Thời gian không phải là thước đo của tình bạn, thay vì nói chúng ta quen nhau bao lâu, hãy nói chúng ta đã hiểu nhau thế nào. Vào thời điểm cô ngây thơ, trong sáng nhất, thanh xuân đã nói với cô rằng, những người mấy quen biết bao năm, mấy luôn xem là bạn thân chí cốt, mấy không hiểu họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Thanh xuân vườn trường (5)

Đánh địch phải đánh điểm yếu. Nhan Doanh bước đầu xuống tay từ Tôn Tư. Cho dù chị em thân thiết tới cỡ nào cũng không thể kề cận suốt 24/7 được. Đặc biệt là thời điểm, chị em của cô ta đều đang có đối tượng của mình.

Nhan Doanh dựa vào sở thích đọc sách của Tôn Tư mà theo sau cô vào thư viện, rồi như “vô tình” đọc cùng 1 quyển sách, thích cùng 1 tác giả, thuận lợi làm quen với Tôn Tư. Chỉ cần Tôn Tư ở 1 mình, dù là đang ăn uống hay đi mua sắm, Nhan Doanh đều rất “tình cò” gặp gỡ. Chưa đầy nửa tháng, 2 người đã trở nên thân thiết.

Buổi sáng vừa vào lớp cô đã phát hiện không khí lớp học có phần đè nén. “Đôi trai gái” hôm nay anh đằng đông, em đằng tây, cách nhau mấy dãy bàn. Nhan Doanh cười thầm, chắc là có biến rồi.

Cả nửa ngày, Nhan Doanh không có cách nào tiếp cận Tôn Tư. Hội chị em luôn đi kè kè an ủi người bị tổn thương là Tôn Ngọc. Cho đến giờ nghỉ trưa,

Nhan Doanh theo sau bọn họ đến vườn hoa. Chưa nói được mấy câu, Tôn Ngọc đã tức giận bỏ đi. Hội chị em cũng nhanh chóng giải tán, chỉ còn lại một mình Tôn Tư ngồi đó. Nhan Doanh nhìn xem xung quanh không có ai, liền đi ra khỏi bụi hồng.

“Tôn Tư, mình ngồi đây được không?”

Tôn Tư đang suy nghĩ lẫn quần trong đầu thì bị tiếng nói nhỏ nhẹ của Nhan Doanh làm giật mình, cô nhích mông để trống chỗ cho Nhan Doanh ngồi. Cô rất có hảo cảm với cô bạn mới này, Nhan Doanh rất hay cười, lại còn rất tốt bụng, tinh tế, cô ấy không làm cao bao giờ, rất thân thiện với mọi người. Nếu muốn Tôn Tư dùng 1 từ để miêu tả Nhan Doanh thì chính là rất dễ mến!

“Sao cậu lại ngồi ở đây 1 mình? Mình thấy cậu có vẻ không vui lắm!” Nhan Doanh thấy Tôn Tư có vẻ không muốn nói nhiều thì cười cười. Cô nhét chai trà xanh vào tay Tôn Tư

“Mình tìm cậu trong lớp mà không thấy cậu đâu. Hơi chán nên ra đây đi dạo. Mình mua cho cậu loại cậu thích nhất đấy!”

Tôn Tư ngồi ngừng nhận chai trà xanh. Nhan Doanh thấy vậy thì cười tí mắt, giúp Tôn Tư mở nắp lại, lại bảo cô uống đi đừng ngại.

“Tôn Tư à! loại nước này uống nhiều không tốt đâu. Dù sao cũng toàn là hóa chất. Bây giờ không biểu hiện nhưng về lâu dài sẽ gây bệnh đấy” Nhan Doanh dùng giọng nói tự xem là dịu dàng nhất có thể để nói ra những lời thấm thiết đó, tự cô cũng thấy khâm phục chính mình.

Tôn Tư nghe vậy, cảm thấy tâm tình ảm áp như được gột sạch. Không phải cô không biết nước này không tốt mà là khi mọi người bảo cô đừng uống nước ngọt, luôn dùng giọng điệu nghiêm khắc, có phần trách mắng rằng dạy cô, làm cô cảm thấy buồn tủi.

“Mình biết rồi” Tâm tình Tôn Tư khá hơn, mỉm cười cảm ơn Nhan Doanh.

“Hôm nay không khí trong lớp thật lạ. Không biết Tôn Ngọc và Lâm Huyền có phải giận dỗi nhau không? Mình thấy 2 người ngồi cách xa nhau như vậy, chắc là có xích mích gì rồi.” Nhan Doanh làm như lơ đãng nói, chú ý thần sắc Tôn Tư kìm nén, có phần không muốn nói chuyện.

“Tôn Tư, lúc nãy cậu còn vui sao giờ lại buồn rồi? Có phải mình nói gì không nên nói không?” Nhan Doanh ngừng lại rồi nói tiếp “Mình quên mất quan hệ giữa cậu và Tôn Ngọc rất tốt. Nói mới nhớ, lúc nãy mình thấy Tôn Ngọc rời khỏi đây, có phải tâm trạng Tôn Ngọc không tốt mà lớn tiếng với cậu không? Cô ấy đã làm gì cậu? Cậu nói đi, mình sẽ đi nói lí lẽ với cô ấy?”

Nhan Doanh không vui đứng dậy, làm bộ muốn đi, lại bị cánh tay Tôn Tư nhanh chóng kéo lại.

“Nhan Doanh cậu đừng tức giận mà. Tôn Ngọc không làm gì mình hết! Thật đấy!” Tôn Tư cuống quýt giải thích với Nhan Doanh.

Nhan Doanh dè lên tay Tôn Tư, nói bằng giọng dạy bảo “Tôn Tư, mình biết cậu là người hiền lành, luôn muốn tốt cho người khác. Nhưng không thể vì tâm trạng Tôn Ngọc không tốt mà muốn nể ai thì nể. Cậu đi theo mình, mình sẽ đi tìm Tôn Ngọc nói chuyện”

“Nhan Doanh cậu đừng đi! Cậu nghe mình giải thích, chuyện không phải như cậu nghĩ đâu!” Tôn Tư rồi lên, chỉ biết lo giữ Nhan Doanh lại, không cho cô đi. Nhan Doanh tốt với cô, cô biết chứ, nhưng dù Tôn Ngọc có mắng cô thật, cô cũng không muốn Nhan Doanh đi đối chứng. Cô không muốn 2 người bạn gây nhau vì cô, càng không muốn Nhan Doanh làm Tôn Ngọc tức giận.

Nhan Doanh nghiêm túc nhìn Tôn rồi gật đầu, giọng cũng không còn nét dịu dàng nữa “Được, mình tin cậu. Cậu nói đi, chuyện gì xảy ra làm cậu buồn?”

Tôn Tư rồi rầm, đắn đo rồi cũng kể hết mọi chuyện cho Nhan Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Không có bức tường nào không lọt gió. Dù Tôn Ngọc hay Lâm Huyền phòng trai, phòng gái, phòng bạn thân cũng không ngờ tới ngay cả người thân cũng phải đề phòng.

Chuyện phải bắt đầu từ hồi đám bạn thân của Lâm Huyền chơi chung từ nhỏ. Ngoài 3 người Tống Nam, Trần Ba, Nam Lăng thì còn có cô gái tên Lâm Tuyết Ngưng. Thân thể của Lâm Tuyết Ngưng kể ra cũng rất đáng thương, cô là em họ của Lâm Huyền. Vì gia tộc, cơ nghiệp Lâm Thị rất rộng lớn nên chưa chấp 1 họ hàng rất xa này cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, đó là chưa nói cha của Lâm Tuyết Ngưng cũng được xem là 1 người tinh anh.

Trong 1 lần người nhà của công nhân vì sự cố công trình của Lâm thị mà gây ra bạo loạn. Cha của Tần Tuyết Ngưng vì bảo vệ chủ tịch tập đoàn Lâm Thị mà bị đánh chết vì chấn thương sọ não. Không bao lâu, mẹ của Tần Tuyết Ngưng tự sát vì trầm cảm. Lâm Hàn Surong, cha của Lâm Huyền cảm thấy không thể trông mong vào họ hàng bên kia liền đem Lâm Tuyết Ngưng về nuôi. Dòng chính của Lâm gia chỉ có mình Lâm Huyền là con trai độc đinh nên từ nhỏ Lâm Tuyết Ngưng được cả nhà Lâm gia xem như con gái nhỏ mà nuôi lớn.

Nhiều người trong giới thượng lưu không biết chuyện xưa của Lâm gia đều tưởng Lâm Tuyết Ngưng là con ruột của Lâm Hàn Sương. Huống chi Tôn Ngọc chỉ mới hẹn hò với Lâm Huyền được 4 tháng, không biết nhiều về Lâm gia, Lâm Huyền lại cảm thấy Lâm Tuyết Ngưng không khác gì em gái của mình, con gái của Lâm gia nên thân thế của Lâm Tuyết Ngưng có thể nào cũng không quan trọng.

Từ nhỏ Lâm Tuyết Ngưng đã đi theo Lâm Huyền như cái đuôi nhỏ. Đám bạn thân của anh cũng vì vậy mà thân thiết với cô. Lâm Tuyết Ngưng từ lúc sinh ra đã đẹp, da trắng đến thấy cả mạch máu, mong manh như búp bê thủy tinh, chạm vào sẽ vỡ. Lâm gia bảo vệ cô như đóa hoa trong lòng kính. Lâm Huyền xem cô như đầu quả tim, ai cũng không thể đụng vào.

Chuyện sẽ không trở nên phức tạp hơn khi Lâm Tuyết Ngưng vào mấy ngày trước phát hiện Lâm Huyền đang hẹn hò với Tôn Ngọc. Cô cảm thấy “anh hai” dạo này rất lạ, đôi khi sẽ ngồi cười 1 mình, nhưng ngăn lần vạ lần cô cũng không thể ngờ tới, người lạnh lùng như “anh hai” cũng biết yêu. Cô yêu thầm anh bao lâu nay, vẫn luôn đè nén mọi thứ trong lòng, chỉ mong 1 ngày nào đó, khi cô đã đủ lớn, đã trở nên hoàn hảo, cô sẽ nói với anh, cô chỉ muốn anh nhìn cô như 1 người phụ nữ mà không phải là em gái.

Lâm Tuyết Ngưng không thể ngồi yên nhìn người khác cướp đồ của mình. Cô hẹn “anh hai” đi mua sắm, rồi “vô tình” bị Trương Giai, bạn thân của nữ chính chụp được. Trương Giai gửi hình tình cảm thắm thiết của 2 anh em cho Tôn Ngọc xem làm Tôn Ngọc tức giận đi tìm Lâm Huyền đối chứng. Lâm Huyền bảo đó là em gái anh ta, Tôn Ngọc thấy mình bị hớ nên chủ động xin lỗi làm hòa. Sau đó Trương Giai lại tiếp tục chụp được, lần này hình ảnh còn thân thiết hơn, Trương Giai nói với Tôn Ngọc, nghe bạn của cô ta bảo Lâm Tuyết Ngưng chỉ là họ hàng xa của Lâm Huyền, không loại trừ khả năng Lâm Tuyết Ngưng yêu thầm Lâm Huyền.

Lần này Tôn Ngọc nói chuyện với Lâm Huyền bình tĩnh hơn. Cô yêu cầu Lâm Huyền giữ khoảng cách với Lâm Tuyết Ngưng. Lâm Huyền buồn bực, anh nói với Tôn Ngọc từ nhỏ 2 người đã đối xử với nhau như anh em, Lâm Tuyết Ngưng ôm hôn anh đã không phải chuyện ngày một ngày hai, sau này anh sẽ không để cô ấy ôm hôn anh nữa, nhưng cô ấy là em gái anh, anh không thể xem như người dưng mà đối xử.

Tôn Ngọc cảm thấy có nói nữa thì Lâm Huyền vẫn sẽ bảo vệ Lâm Tuyết Ngưng mà không nghe lời cô, nên tức giận bỏ đi, 2 người bắt đầu chiến tranh lạnh. Nếu theo như nguyên tác, âm mưu của Lâm Tuyết Ngưng không lâu sẽ bại lộ, Tôn Ngọc và Lâm Huyền cũng nhanh chóng làm hòa. Nhưng... không có chuyện gì trên đời là tuyệt đối.

Nhan Doanh nghe Tôn Tư kể nguyên nhân Tôn Ngọc và Lâm Huyền gây gổ mà không khỏi cười thầm. Chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy. Chuyện gì quá trùng hợp thì đều là cố ý. So về chỉ số IQ, cô cảm thấy Lâm Tuyết Ngưng vẫn hơn cái cô được xưng làm nữ chính kia 1 bậc.

Nhưng hiện tại, cái Nhan Doanh quan tâm không phải là vấn đề này. Cô biết, đã đến lúc cô ra tay rồi. Ngươi ông đắc lợi, thừa nước đục thả câu, mới là phong cách của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nhan Doanh mua 10 thẻ sim dự trữ, cô dự định sẽ nhắn tin an ủi nam chính đáng thương a.... Tại sao cô biết số điện thoại Lâm Huyền à? Tất nhiên là đi thăm hỏi, giúp đỡ lớp trưởng và thầy chủ nhiệm đáng kính rồi.

Nhan Doanh kiên trì mỗi ngày gửi 3 tin nhắn, cô suy nghĩ, 1 tin thì sẽ bị cho là nhầm số, 2 tin thì quá ít, 3 tin là vừa đủ. Cách ngày cô lại thử nhá máy, xác định là bên kia có cho cô vào sổ đen chưa, nếu chưa, hi hi cô sẽ tiếp tục công cuộc đào gốc tường nhà nữ chính.

Ngày đầu cô gửi: “Dự báo thời tiết nói, hôm nay trời sẽ mưa. Bạn ra ngoài nhớ mang theo dù.”

Buổi chiều: “Trời tiết thành phố A thay đổi thất thường quá. Buổi sáng nắng gắt thế, buổi chiều lại mưa to. Bạn nhớ giữ ấm, đừng để bị cảm lạnh.”

Tin nhắn vừa gửi đi Nhan Doanh liền nhận được cuộc gọi từ Lâm Huyền. Nhan Doanh hú hồn hú vía, tay nhanh hơn não tắt máy liền, cô đâu có ngu mà bắt máy, chưa thân thiết gì mà lộ mặt, kế hoạch của cô vừa bắt đầu sẽ bể mất.

Âm báo tin nhắn vang lên, Nhan Doanh giật mình nhanh chóng mở xem, là Lâm Huyền gửi: “Ai Vậy?”

Bên kia, Lâm Huyền đợi chừng 5p vẫn không thấy ai trả lời, bực bội bỏ máy xuống.

Nhan Doanh quyết định lơ anh ta, buổi tối cô lại nhắn tiếp: “Hôm nay mình thấy bạn không vui. Nếu chán bạn mở nhạc lên nghe nhé ☐” Thấy tin nhắn đã được gửi đi, Nhan Doanh khóa máy, tắt đèn đi ngủ.

Lâm Huyền đang buồn bực lại nhận được những tin nhắn quấy rầy, anh quyết đoán kéo số điện thoại này vào sổ đen.

Hôm sau, vừa thức dậy Nhan Doanh liền lấy điện thoại ra gọi thử, xác nhận bên kia đã chặn cô. Nhan Doanh liền thay thẻ sim khác.

“Hôm nay trời bắt đầu chuyển lạnh rồi. Ra ngoài nhớ mặc thêm áo khoác.”

Lâm Huyền đang ngồi trên xe thì nhận được tin nhắn, nhìn là biết người kia gửi, anh trực tiếp cho cô vào danh sách đen.

Nhan Doanh buổi tối nhá máy thử, phát hiện bên kia lại chặn cô rồi. Nhan Doanh lại tiếp tục đổi sim: “Xin lỗi vì đã làm phiền bạn. Chúc bạn ngủ ngon”

Lâm Huyền thấy tin nhắn liền có chút nhức đầu, nhìn là biết sim rác rồi, là ai rảnh rỗi muốn chọc phá anh đây? Tự nhiên anh muốn đổi số điện thoại, nhưng nghĩ lại sẽ có thêm phiền phức, nên thôi. Lâm Huyền khóa máy đi ngủ, thật là phải cảm ơn người kia, trước giờ anh không có thói quen khóa máy buổi tối vì lo sợ giữa đêm xảy ra chuyện gì, không ai liên lạc anh được. Nhưng mà hiện tại, haizz...

Buổi sáng, lúc Lâm Huyền vừa tới trường thì tin nhắn lại gửi tới: “Chúc cậu bữa sáng ngon miệng”

Lâm Huyền nhép mép, lúc này anh thật rất muốn cười, cô tưởng ai cũng ngủ nướng như cô, giờ này mới ăn à?

Lâm Huyền quen tay định kéo số máy vào danh mục chặn, bỗng anh dừng lại, anh muốn xem, cô gái này định giờ trò gì.

p/s: Cách tốt nhất để có chương mới là mỗi ngày hỏi thúc tác giả a.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Món mực chiên giòn hôm nay rất ngon, nhưng mực không được tươi a... :(Cậu chưa ăn trưa thì đừng ăn nhé!”

“Cậu nhắn tin với ai thế?” tiếng cười bất ngờ vang lên sau lưng Nhan Doanh. Cô giật mình quay lại, ánh mắt thoáng tia lạnh lùng sắc bén, giây sau vừa chớp mắt đã cười tí.

“Minh nhắn tin với cô bạn cùng lớp thôi mà” Nhan Doanh nhìn thanh niên trước mặt. Cậu ta tên Trần Ba, là anh em trong nhóm F4 huyền thoại với Lâm Huyền. Trần Ba là người nhiệt tình sôi nổi, tư chí phát triển rất tốt, chỉ cần là các môn vận động tay chân, đều thấy cậu ta tham gia.

“Cậu tập xong rồi à?” Nhan Doanh nhanh chóng chuyển đề tài, không muốn cậu ta hỏi nhiều về vấn đề này, cô lấy nước khoáng được ướp lạnh trong thùng đưa cho anh.

Trần Ba cười cảm ơn rồi cầm lấy tu “ực, ực” gần nửa chai nước.

Các thành viên khác trong đội bóng rổ sau khi tập xong cũng chạy lại đây. Mọi người đều tự nhiên uống nước, không ngừng tằm tắc khen ngợi. “Doanh Doanh là tốt nhất. Có Doanh Doanh là lúc nào cũng có nước lạnh uống!”

“Minh thành cái bình nước trong miệng các cậu từ lúc nào thế!” Nhan Doanh giọng điệu trách móc, biểu cảm tròn mắt chọc cười cả đám.

Cười xong lại xoay qua nói lời chọc ghẹo. Nhan Doanh cười cười, cũng không thêm để ý, thấy cả người Trần Ba đầy mồ hôi liền đưa khăn mặt cho anh ta.

Trần Ba nhận lấy lau người, nhìn cô gái trước mặt. Lần đầu tiên anh gặp Nhan Doanh là nửa tháng trước, cô đi theo sau đội trưởng đội bóng rổ của anh. Hóa ra cô là trợ lý của ban thể thao mới nhận chức, đến chào hỏi mọi người. Thật ra với anh, ban thể thao chỉ có nhiệm vụ chỉ tiêu, tổ chức các hội thao trong trường và thi đấu toàn quốc.

Cô nói, sau này nếu mọi người luyện tập cứ nói cô một tiếng, mượn sân bóng hay đồ uống gì đó, cô sẽ phụ trách.

Lúc đó anh không để tâm lắm, sau này cả nhóm luyện tập thì thấy cô xuất hiện, vài đứa trong đội còn giúp cô kiêng đồ. Hỏi ra mới biết cô nhờ canteen đông đá nước khoáng, mọi người luyện tập thì để vào thùng kiêng ra.

Chuyện này không lớn nhưng làm Trần Ba có cái nhìn khác với cô. Bình thường mọi người chỉ rảnh rỗi luyện tập vào buổi chiều, chơi xong học sinh đã về hết, canteen thì đóng cửa nên họ lúc nào cũng theo nước. Hơn nửa ngày thì nước lạnh cũng thành nước ấm. Anh uống cho đỡ khát nhưng sự thật thì, vận động xong mình mấy toàn mồ hôi, chỉ muốn uống nước lạnh cho sảng khoái cả người.

Luyện tập xong mọi người không rảnh đi ăn với nhau thì chỉ có thể nhịn đói về nhà. Từ ngày Nhan Doanh xuất hiện, thỉnh thoảng cô sẽ mang đồ ăn theo, dù không phải sơn hào hải vị nhưng với anh, hành động đưa chặn ngày lạnh này của Nhan Doanh không khác gì cọng rom cứu mạng.

Trần Ba có ấn tượng rất tốt với Nhan Doanh, tính tình dịu dàng, đảm đảm, rất hiếm khi lớn tiếng. Cô có nét đẹp cổ điển, da rám nắng khỏe khoắn, thân

hình sẵn chắc, cực kì nổi bật. Trong suy nghĩ của Trần Ba, Nhan Doanh không khác gì nữ thần.

Nhan Doanh thấy Trần Ba nhìn mình chăm chú thì mỉm cười. Vì Lâm Huyền cô đã giăng cái lưới này to như vậy. Tuyệt không thể xuất hiện kẻ hở. Cô không tin cô không đầu lại 1 đám nhóc.

Nhan Doanh sắp xếp xong tài liệu thì đưa tới phòng Hội Trường hội học sinh, nghe thấy bên trong lên tiếng mời vào thì đẩy cửa ra. Cô đặt các giấy tờ liên quan tới ngày hội cuối năm lên bàn rồi trầm ngâm nhìn người đang chăm chú làm việc trước mặt.

Nam Lăng, nam phụ chung tình trong truyền thuyết, là kiểu người ngoài lạnh trong ấm điển hình. Lần đầu tiếp xúc sẽ nghĩ anh ta khó gần, nhưng quen lâu sẽ biết anh là người tỉ mỉ, chu đáo, có trách nhiệm. Nhan Doanh cảm thấy, so với bản mặt lạnh lùng táo bón của Lâm Huyền, cô thích nhìn gương mặt bình thản, xa cách của Nam Lăng hơn. So về tính tình, cô thật sự không hiểu sao Tôn Ngọc có thể đi yêu một tăng đá vừa cứng vừa thú như Lâm Huyền, một đại thiếu gia không đặt ai vào mắt, nói chuyện cũng chẳng kiêng nể gì.

Nhan Doanh thật tò mò, 1 tăng băng thì làm sao có thể bén lửa với 1 tăng đá. Nhìn thanh niên đang tập trung phê duyệt các khoản mục, cô không thể không thờ dài tiếc nuối. Với tư cách một fan tiểu thuyết ngôn tình chính cống, Nhan Doanh uất ức, tại sao nữ chính không về với nam phụ chung tình a!!!

Nam phụ ngoài gia thế và khuôn mặt ra, có chỗ nào thua kém nam chính đâu! Người tốt với mình không yêu, lại đi yêu cái người tính tình như cha thiên hạ thế kia!!!

Nam Lăng ký tên xong thì ngẩng đầu nhìn người vẫn đứng im nãy giờ, thấy là Nhan Doanh thì không có gì ngạc nhiên, cô nghĩ trưa tới đây lúc nào cũng vậy, luôn là người cuối cùng trước anh rồi khỏi văn phòng. Nhìn gương mặt tiếc rẻ của cô, Nam Lăng hỏi “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Nhan Doanh giật mình chợt nhớ là để quên hộp cơm ở phòng bên cạnh liền chạy nhanh qua lấy, đưa cho Nam Lăng “Hôm nay công việc hơn nhiều nên mình đoán có thể cậu không tới canteen kịp giờ cơm trưa. Cơm này mình gửi bạn mình mua hộ. Hy vọng không có món nào khó ăn!”

“Cám ơn, Nhan Doanh” Nam Lăng cũng không khách sáo từ chối, anh mỉm cười nhận lấy.

Nhan Doanh cười hi hi, trông có phần hơi ngu nói nếu không có việc gì thì cô về trước, Nam Lăng gật đầu rồi tạm biệt.

Nhan Doanh dọn đồ về nhà, hôm nay cô không có tiết buổi chiều. Vừa đi cô vừa suy nghĩ về người tên Nam Lăng này, cô không dám tiếp xúc nhiều với anh ta, không phải là cô sợ gì, chỉ là thời gian Nhan Doanh tiếp xúc quá ngắn, hiểu về anh ta quá ít. Nam Lăng là người làm việc tỉ mỉ, sẽ không trong thời gian ngắn mà tự nhiên thân cận với ai đó. Người này, Nhan Doanh rất tự giác tránh xa nhưng mưa móc thì cô vẫn phân phát đều a...

p/s: Nhan Doanh khinh thường “Đề nghị các bạn copy truyện sửa lại văn án. Giọng điệu đó không phải của tôi.”

Tác giả chân chó: “Sẵn tiện sửa lại tên tác giả lun nhen. Tác giả đã nghĩ ra được cái tên khác hay hơn, hỏ báo hơn!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

p/s: Đề nghị bạn nào copy thì sửa lại tên tác giả, cảm ơn!

Nhan Doanh nằm phơi bụng trên giường, phiền não nhìn điện thoại. Tiểu tử thú vị Lâm Huyền đang nghĩ gì vậy nhỉ? Đã 3 ngày chưa chặn số điện thoại của cô, hôm nay nữa là ngày thứ 4. Nhưng cô nhắn tin thì như muối bỏ biển, làm lơ không trả lời, tên này đang làm trò gì đây!

“Hệ thống! Hệ thống!”

[Hệ Thống] Giọng có điểm không tình nguyện “Nghe!”

“Tình tiết diễn biến tiếp theo là thế nào vậy?”

“Điều này không nằm trong trách nhiệm quản lí của ta, mời người chơi tự khám phá!”

Nhan Doanh rửa thầm, hừ! nhớ thù cũ chứ gì! Đồ Hệ Thống thú!

“Không có gợi ý gì sao?”

[Hệ Thống] máy móc nói như được lập trình sẵn: “Khi người chơi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, Hệ Thống Thương Thành sẽ mở ra, người chơi có thể mua các đạo cụ như chiêm tinh để biết trước tương lai, cảm, kì, thư, họa để trở thành tài nữ!”

“Haizz~~~~~” Nhan Doanh thở dài, suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì. Cô nằm lẩn lóc nửa ngày, không có ý tưởng gì hay ho.

“Hệ Thống à~~~ đàn ông thì thích gì vậy?” Nhan Doanh nhõng nhẽo

[Hệ Thống] giọng nhàn nhạt : “Công việc. Siêu xe. Súng ống. Thẻ Thao”

Nhan Doanh chán nản: “Còn gì nữa không?”

[Hệ Thống] trầm mặt giấy lát rồi trả lời: “Làm tình!”

Phụt Nhan Doanh sặc cả nước miếng.

“Hệ Thống à, tao nhớ mấy lúc trước nghiêm túc lắm mà, sao càng ngày càng không nên nét vậy...”

[Hệ Thống] giọng điệu thản nhiên như đúng rồi “Dạ chị! Ngày đầu quen biết tất nhiên phải tém tém lại rồi!”

Nhan Doanh giật mình sứt nướ: “Ê Hệ Thống! mày là nam hay nữ vậy!”

[Hệ Thống] khinh bỉ: “Tai chị có vấn đề à? Giọng ông đây có thể là nam sao? Lộn lộn! là nữ sao?”

Nhan Doanh cười nham hiểm: “Mày là gay phải không? Đừng lừa tao! Yên tâm! chị đây sẽ không xem thường cung đâu! Hehehehe!”

[Hệ Thống] hừ một tiếng, chẳng thèm trả lời.

Nhan Doanh cũng không để ý tới chuyện giới tính của Hệ Thống nữa, bởi vì lúc này trong đầu cô có một ý tưởng. Lâm Huyền ơi Lâm Huyền~~ chị dịu dàng, ngọt ngào cung không thích thì chị chỉ có thể bỏ thêm tí ớt, tí tiêu cho tình yêu này bùng cháy. Chị không tin cung còn có thể im lặng cho chị ăn bơ! Hừ!

--- ----- Đề nghị bạn nào copy thì sửa lại tên tác giả, cảm ơn! --- ---

Mấy hôm nay tâm trạng Lâm Huyền khá hơn rất nhiều, cũng chưa thể nói là tốt, mặt âm trầm thì vẫn âm trầm. Theo thói quen, nghe tiếng tin nhắn được gửi tới thì mở ra xem.

“Buổi sáng vui vẻ! ^ 3 ^”

Khóe miệng Lâm Huyền dẹt dẹt, cô gái này thay đổi phong cách rồi à? Không phải mỗi ngày đều là icon :) này sao? Hôm nay ra về đáng yêu cho ai xem vậy?

Lâm Huyền xem lại tin nhắn cũ thì chột nhận, dạo này có vẻ cô lười nhắn tin? Vẫn là 3 tin nhắn như thường lệ nhưng mấy ngày đầu cô còn ngọt ngào hỏi thăm, hôm kia với hôm qua thì toàn gửi mấy tấm hình phong cảnh không liên quan, hôm nay chỉ vắn vắn 4 chữ. Trò gì đây? Chơi chán rồi à!

Nếu Nhan Doanh biết Lâm Huyền nghĩ vậy nhất định sẽ vỗ tay, đúng rồi! M*, nhắn tin mà mi không trả lời, bà đây lười nhắn!

Lâm Huyền không vui bước vào lớp, vừa ngồi xuống liền phát hiện trong ngăn bàn có một hộp quà. Lâm Huyền nghi hoặc nhìn xung quanh, mọi người thấy anh nhìn thì lập tức né tránh, không dám nhìn vào mắt, hộp quà này mọi người đã phát hiện từ sớm, nhưng không ai dám cả gan động vào chỉ sợ đắc tội với Đại thiếu gia Lâm Thị.

Lâm Huyền để ý Tôn Ngọc, thấy Tôn Ngọc ngay cả cái liếc mắt cũng không thèm nhìn thì càng thêm không vui.

Lâm Huyền nhìn hộp quà màu đen, trên nắp được thắt nơ tinh xảo này, không khỏi suy nghĩ, là ai đây?

“Curiosity killed the cat” Sự tò mò giết chết con mèo. Lâm Huyền mở nắp hộp ra, nhìn thấy thứ bên trong, không thể tin được tròn to mắt, lập tức đóng nắp lại, nghiến răng chửi tục, m* kiếp!!!

Anh lập tức lấy điện thoại gọi cho cô gái kia, tiếng chuông vừa reo liền bị bên kia tắt đi. Lâm Huyền nổi khùng, vừa tức vừa nhắn chữ:

“Là cô làm! đúng không!”

p/s: Đề nghị bạn nào copy thì sửa lại tên tác giả, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Không thể trách Lâm Huyền phản ứng thái quá được, Nhan Doanh đã cho anh hy vọng rồi lại đập nát nó.

Khi mở nắp hộp ra, anh phát hiện bên ngoài hộp quà vừa to vừa nặng, còn 1 hộp quà nhỏ, mở tiếp hộp quà nhỏ, vẫn còn hộp quà nhỏ hơn. Mở đến khi Lâm Huyền không còn kiên nhẫn nữa, cuối cùng cũng thấy 1 hộp giấy màu đen in chìm hoa văn cùng dòng chữ Patek Philippe.

Lâm Huyền không khỏi mỉm cười, chưa đến sinh nhật anh, món quà đặc tiền này là đứa bạn nào tặng cho anh đây? (Còn 1 số web chưa sửa tên tác giả, làm phiền các bạn sửa lại giúp, cảm ơn.)

Lâm Huyền mở hộp giấy, lấy hộp gỗ được thiết kế tối giản bên trong ra, đặt lên bàn. Mặt trên hộp gỗ, một hoa văn cách điệu được in nổi, điển hình cho thương hiệu Patek Philippe.

Anh mở nắp hộp, nhìn thấy thứ bên trong, nụ cười trên mặt cứng đờ. Chiếc đồng hồ tinh tế, xa xỉ, mặt kính đã vỡ nát, dây da bạc màu có chỗ còn bị rách. Vừa nhìn đã biết, đây là đồ cũ bị vứt ở bãi rác.

Lâm Huyền tức điên lên, bạn bè không ai dám khiêu chiến sự nhẫn nại của anh như vậy. Lầy thứ yêu thích của anh ra bừa giỡn, trừ khi muốn chết.

Lâm Huyền lập tức đóng nắp hộp cái “cạch”, gọi điện cho cô gái kia không được, lập tức nhắn tin: “Là cô làm! đúng không!”

Tin nhắn vừa gửi đi, lập tức được phản hồi: “Lâm Huyền! Cuối cùng cậu cũng chịu trả lời mình, mình vui lắm”

Lâm Huyền không bình tĩnh được nữa, hừ! sự vui mừng của cô được xây dựng trên nỗi đau của tôi à? Hay lắm!

“Con nhỏ kia, có gan thì ra đây, đừng chỉ biết núp rùm!”

“Ai nói với cậu mình là nữ? (O_O)” Nhan Doanh phát hiện mình tay nhanh hơn não, lập tức gửi lại “Mình đùa cậu thôi, mình là nữ chính hiệu 100%, cậu có thể sờ thử ($\geq \cup \leq$)!”

Lâm Huyền nhìn tin nhắn, phát hiện mình như quả bóng xi hơi, không tức giận được nữa, khóe miệng dật dật, loại con gái gì thế này? Dịu dàng, ngọt ngào lúc đầu đầu cả rồi? sao hôm nay phát bệnh thần kinh vậy!!!!

Tâm trạng Lâm Huyền bình tĩnh lại, quyết không chịu bỏ qua: “Cô dám khiêu chiến với tôi, muốn chết phải không?”

“Lâm Huyền à, chỉ vì mình nhớ cậu quá thôi. Mình nhắn tin cậu không trả lời, mình buồn lắm. Nếu mình làm cậu giận thì cho mình xin lỗi! (ㄥ____ㄔ)”

Lâm Huyền cảm giác như đánh vào gối mềm, một người ra sức mắng, một người như nước đổ đầu vịt.

“Cô có tin tui giết cô không?”

“Chỉ cần Huyền chịu nhắn tin trả lời mình, mỗi ngày 1 tin thôi cũng được, mình hứa mình sẽ không làm cậu giận nữa đâu. Huyền ơi, mình thích cậu lắm! mình xin cậu đấy! (ಠ_ಠ)”

Lâm Huyền bó tay rồi, ai đến giết con điên này liền và ngay đi, đừng để nó đẻ trứng!!!

Nhan Doanh thấy bên kia vẫn không trả lời thì nhắn tiếp: “Cậu không trả lời nghĩa là đồng ý nhé! ($\geq \forall \leq$)”

Lâm Huyền không biết nên nói gì, quyết định im lặng.

“Mình yêu Huyền nhất! yêu Huyền nhất nhất luôn!!!! ♥♥♥(¯_¯@)”

Lâm Huyền chán nản....

(Còn 1 số web chưa sửa tên tác giả, làm phiền các bạn sửa lại giúp, cảm ơn.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nhan Doanh nhìn điện thoại không khỏi cười lạnh, mềm không ăn lại thích ăn cứng, lấy sở thích của người khác ra làm trò đùa, Nhan Doanh không tin Lâm Huyền có thể ngồi yên.

Cảm xúc của Lâm Huyền đối với cô gái này cũng rất vi diệu, có chút phiền, có chút ghét, cũng có chút tò mò. Anh cho người điều tra camera và đường dây điện thoại nhưng đều vô ích. Sim rác không rõ người đăng kí. Buổi chiều Camera chỉ quay được một người ăn mặc hầm hố, đeo khẩu trang bước vào rồi đi ra khỏi lớp, sau đó không rõ tung tích. Hiện tại chỉ có thể xác định, người đó là nữ, học tại trường Diamond, Lâm Huyền nhìn báo cáo điều tra nhứ mảy, kết luận này cũng cần ghi lại sao? Suy nghĩ thôi cũng biết!

Lâm Huyền buồn bực quăng tài liệu lên bàn, tiếng chuông tin nhắn bắt ngờ vang lên.

“Hôm nay cuối tuần Huyền có đi chơi không Huyền?”

Lâm Huyền không khỏi nhớ tới hôm trước, sau khi nhận được “món quà” đặc biệt, anh đã ghi thù, quyết phải tìm ra thân phận người này, dám trêu cợt anh, anh sẽ cho cô sống không bằng chết. (Còn 1 số web copy chưa sửa tên tác giả, làm phiền các bạn sửa lại giúp, cảm ơn.)

“Trưa nay Huyền ăn gì vậy?”

“Sao Huyền không trả lời mình vậy?” Lâm Huyền còn đang nghĩ phải trả lời thế nào thì liên tiếp nhận được tin nhắn, anh không khỏi nhức đầu.

“Bận” Lâm Huyền trả lời qua loa có lẽ, đó giờ anh chỉ nhắn tin với Tôn Ngọc, đối mặt với người không biết mặt mũi ra sao kia anh không biết phải nói gì. Lâm Huyền suy nghĩ, làm cách nào để lờ người đó hiện hình.

Ngón tay vô tình chạm vào nút home, trở về màn hình chính. Lâm Huyền nhìn ảnh nền không khỏi ngẩn ngơ. Đó là hình chụp anh và Tôn Ngọc ôm nhau, nụ cười của cô rất tươi, rất hạnh phúc. Nhìn nụ cười đó, Lâm Huyền chợt nhớ đến cô. Nghĩ lại, anh và cô chiến tranh lạnh hơn một tuần, không ai nhường ai quyết xem nhau như người xa lạ. Lâm Huyền cảm thấy phiền chán. (Còn 1 số web copy chưa sửa tên tác giả, làm phiền các bạn sửa lại giúp, cảm ơn.)

Lúc này có người gõ cửa thư phòng bước vào, là Lâm Tuyết Ngưng. Cô mặc chiếc đầm trắng, áo khoác cardigan nhẹ, tóc dài xỏa ra, làm nổi bật nét dịu dàng, thuần thiết trên người cô. Lâm Huyền thấy là Lâm Tuyết Ngưng, nét buồn bực trên mặt không khỏi dịu lại.

“Em đang bệnh mà? Sao lại còn ra ngoài?” Giọng Lâm Huyền có phần lo lắng.

“Không sao đâu, bệnh em sắp khỏi rồi” Lâm Tuyết Ngưng đặt nhẹ ly cafe nóng bên bàn. “Trời chuyển lạnh rồi, anh uống cafe cho nóng người”

Lâm Huyền gật đầu cảm ơn, thấy Lâm Tuyết Ngưng nhìn anh như có điều muốn nói, anh mở lời: “Sao thế? em có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

“Em nghe nói. . . bạn gái anh và anh cãi nhau vì em?” Lâm Tuyết Ngưng thấy Lâm Huyền im lặng thừa nhận, nói tiếp: “Em thấy dạo này anh không vui, nên đã đi hỏi anh Trần Ba. . . Dẫu sao em cũng là người ngoài, hai người đừng vì em mà ảnh hưởng tình cảm. . .khụ khụ. . . của nhau. . .khụ khụ”.

Lâm Tuyết Ngưng đang nói thì bất ngờ ho, Lâm Huyền đứng lên vỗ lưng giúp cô, trách móc “Đã bảo em bệnh thì ở trong phòng dưỡng bệnh đi, ra ngoài lại trúng gió thì sao!”

Lâm Tuyết Ngưng ngừng ho, ngược đầu nhìn Lâm Huyền, mắt ướt át như sắp khóc, cô nắm tay Lâm Huyền.

“Anh hai anh hãy nghe em nói, con gái ai cũng thích nghe lời ngon ngọt, chỉ cần anh hạ mình nói vài lời dỗ dành, bạn gái anh sẽ không chấp nhất nữa”

Lâm Huyền nhìn Lâm Tuyết Ngưng, không khỏi gật đầu. Lâm Tuyết Ngưng thấy vậy mỉm cười dịu dàng, bất ngờ con ho lại xong tới: “khụ khụ”

Lâm Huyền thấy thương cho Lâm Tuyết Ngưng, đỡ cô về phòng. Anh không khỏi suy nghĩ, tính tính Tiểu Ngưng dịu dàng, không biết hơn thua với ai, Tôn Ngọc chưa tiếp quen biết với tiểu Ngưng đã nói nặng lời về cô, thật không biết phân biệt. (Còn 1 số web copy chưa sửa tên tác giả, làm phiền các bạn sửa lại giúp, cảm ơn.)

Anh chỉ có một mình tiểu Ngưng là em gái. Thân thể của cô rất đáng thương, em ấy chỉ có chỗ dựa là Lâm gia, nếu anh không chăm sóc Tiểu Ngưng nữa thì cuộc sống sau này của cô phải tính sao?

Hơn một tuần qua, anh có giận cũng vui bớt, nhưng cứ nghĩ tới việc anh không có lỗi mà phải hạ mình ăn nói với cô, Lâm Huyền anh trước giờ chưa chịu thua ai, tại sao có thể vì Tôn Ngọc mà khép nép? Tôn Ngọc muốn nắn anh thế nào thì nắn à? Lâm Huyền buồn bực nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Mấy hôm nay, tâm trạng Tôn Ngọc rất không tốt. Vốn dĩ cô định chủ động làm hòa nhưng khi nhìn thấy có người tặng quà cho Lâm Huyền, anh lại rất tự nhiên nhận nó, điều này làm cô phải suy nghĩ.

Đạo này cô để ý, trong giờ học thỉnh thoảng Lâm Huyền sẽ lấy điện thoại ra nhìn. Tôn Ngọc biết, trước giờ Lâm Huyền không có thói quen nhắn tin, bình thường trong giờ học anh cũng rất hiếm khi dùng điện thoại, anh nói nhắn tin rất phiền, anh chỉ nhắn tin với mình cô.

Tôn Ngọc thấy, ngoại trừ mấy ngày đầu cãi nhau Lâm Huyền có chút âm trầm thì những ngày gần đây anh rất bình thản, bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôn Ngọc lo lắng, sợ anh không còn yêu cô nữa, món quà ngày hôm qua như một ngòi nổ, cô muốn biết là ai tặng anh, cô lại không dám hỏi, điều này làm Tôn Ngọc càng thêm khó chịu, bức bối gặp ai cũng cáu gắt.

Nhan Doanh quan sát Tôn Ngọc biết hôm nay tâm trạng cô ta âm trầm bất định, giờ nghỉ trưa thấy Tôn Ngọc ra khỏi lớp liền đi theo.

Nhan Doanh theo sát Tôn Ngọc tới vườn hoa, thấy cô ngồi dưới cây anh đào, Nhan Doanh dừng lại quan sát, có một văn phòng nằm gần đó. Nhan Doanh không khỏi mỉm cười. Cô quay lại đi theo hướng văn phòng Hội học sinh.

Mở cửa văn phòng lớn, thấy mọi người có mặt đông đủ còn có cả Nam Lăng, Nhan Doanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ có mình Nam Lăng ở đây thì cô phải đánh lều, anh ta sẽ sớm phát hiện ra kế hoạch của cô, thật may quá. Chậm một ngày thì tốt một ngày, càng ít người biết kế hoạch của cô càng tốt.

Mọi người thấy là Nhan Doanh thì hơi bất ngờ, hôm nay Nhan Doanh đâu phải đến đây làm việc. Một chị trong ban thư kí rất thân với Nhan Doanh tò mò hỏi: “Hôm nay em có việc gì sao?”

“Dạ không ạ, em để quên đồ nên đến lấy” Nhan Doanh đến bàn của mình, lục lọi một hồi mới thấy đồ cần tìm.

“Đồ gì vậy em, có quý lắm không?” Chị kia quan tâm hỏi.

“Một vài tư liệu thôi ạ” Nhan Doanh nhìn chị ta mỉm cười, cầm tư liệu tìm được trên tay, Nhan Doanh lại gần chị ta tám chút chuyện xảy ra trong trường gần đây. Chợt Nhan Doanh hỏi:

“Chị có biết Lâm Huyền không?”

“Có phải Lâm Huyền F4 không? Đại thiếu gia Lâm Thị?” Giọng kích động, hơi lớn, đủ để người ở hơi xa đó nghe được.

“Đúng vậy, chị có nghe gần đây anh ta và Tôn Ngọc đang cãi nhau không?” Khi nói đến tên Tôn Ngọc, Nhan Doanh không khỏi nhấn mạnh, hấp dẫn ánh mắt của Nam Lăng.

“Có nghe, nhưng vụ này chị không rành lắm, không phải em cùng lớp với Lâm Huyền sao? Em kể chị nghe đi?” Mắt chị ta sáng rỡ như bắt được kẹo.

“Chị không phải là fan của couple Huyền-Ngọc chứ?”

“Đừng! Đừng! Đôi trai tài gái sắc đó ai nhìn mà không thích. Một người như vương tử lạnh lùng, một người như công chúa băng giá, chị nhìn mà không khỏi hăm mộ đây! Em kể đi, kể cho chị nghe đi, không được dấu diếm gì hết đó!” Chị ta kích động lay cánh tay của Nhan Doanh, giọng không khống chế được có phần lớn tiếng.

“Haizz...” Nhan Doanh thở dài “Em đoán Lâm Huyền và Tôn Ngọc cãi nhau, trong lớp không thấy hai người thân thiết gì cả. Hôm qua Lâm Huyền nhận được một món quà, Tôn Ngọc có vẻ không vui, không biết là ai tặng nữa. Hôm nay em thấy bạn ấy ngồi một mình trong vườn hoa buồn thiu à, nhìn tội lắm” Về mặt Nhan Doanh tiếc nuối.

Chị kia cũng không còn hí hửng nữa, vẻ buồn buồn hiện rõ.

Nam Lăng nghe xong lời Nhan Doanh không khỏi nhúm mày, anh không để ý 2 người bên kia đang nói gì nữa, chìm vào suy nghĩ của mình. Nhan Doanh nhìn Nam Lăng, thấy anh đang trầm tư thì nói thêm vài lời an ủi chị gái kia rồi xin phép có việc đi trước.

~~~~~Ngoại Truyện~~~~~

Nhan Doanh cầm điện thoại buồn rầu: “Hệ thống ơi~~~~~”

[Hệ Thống] giọng lười biếng: “Chuyện gì?”

Nhan Doanh rung rung (ㄟ_ㄟ): “Có mấy trang web copy hong có tâm, copy thì thôi đi, copy mà cũng copy sai lời ta nói, đó rõ ràng hong phải là phong cách của Doanh Doanh a...” (ㄏ_ㄏ)

[Hệ Thống]: “Cô nhìn mặt tôi có giống quan tâm lắm không?”(→_→)

Nhan Doanh khóc rống: “Mày thì làm gì có mặt!”

[Hệ Thống]: “....”= =

Nhan Doanh uất ức: “Copy lời ta nói còn sai nữa cũng thôi đi, ngay cả mẹ đẻ ta nhờ sửa lại tên cũng không thèm sửa, mẹ ta tên 白 白 白 Bạch Hồ Ly 白 白 白 là 白 白 白 Bạch Hồ Ly 白 白 白 đó!!!”

[Hệ Thống] tò mò: “Cô cũng có mẹ à?”

Nhan Doanh giận dữ: “Mẹ ta chính là tác giả chứ ai!”

[Hệ Thống]: “Oh...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Nhan Doanh: “Mẹ ta bảo, nếu ta thuật lại lời bà ấy nói thì sẽ không bị người khác xóa. Mẹ ta nhận ra, nếu bà ấy cứ viết lê lết 1 chương 100 chữ thì truyện này chắc khoảng 1000 chương nên lương tâm bà ấy chối đây, ráng viết 1 chương 1000 chữ. Tránh trường hợp người ta thấy truyện của bà dài quá không dám đọc”

Nhan Doanh đi đến chỗ vắng người, thấy không có ai liền xé đóng giấy rồi nén vào thùng rác, chạy nhanh đến canteen.

Giờ này mọi người đã ăn trưa xong, chuẩn bị về lớp. Nhan Doanh liếc mắt nhìn xung quanh liền thấy đám bạn học chung. Ở lớp nào cũng vậy, luôn tồn tại đám người chuyên đi buôn chuyện người khác, nếu muốn bêu xấu ai đó, cứ chơi chung với họ. Nhan Doanh liền bước nhanh tới bàn 3 người kia đang ngồi.

“Nhan Doanh, cậu đi đâu sao tới trễ vậy?” An An, cô nàng miệng cứ tía lia hỏi.

“Làm mọi người phải đợi, thật ngại quá” Nhan Doanh ngồi xuống ghế, ổn định lại hơi thở liền hỏi “Mọi người ăn xong rồi à?”

“Ừm, đợi cậu nãy giờ vẫn không thấy cậu tới nên mọi người ăn trước rồi” Cô nàng ngồi cạnh An An, Linh Linh cười nói. Nhan Doanh nhìn cô ta, đây là loại người điển hình, trước mặt thì vui vẻ với bạn, sau lưng thì nói xấu.

Nhan Doanh cười cười, nhìn ba cô gái trước mặt: “Các cậu chưa uống nước đúng không? Muốn uống gì không, nói đi mình bao, xem như tạ lỗi”

Con người bất kể giàu nghèo, khi được người khác khao, giá trị dù lớn hay nhỏ, họ đều sẽ thấy vui. Nhan Doanh vừa dứt lời, mấy người kia liền cười tươi.

“Vậy cho mình ly soda dâu” Bình Bình, cô nàng nãy giờ im lặng hay soi mói người khác cũng lên tiếng.

“Mình 1 ly sinh tố bơ”

“Còn mình 1 chai pepsi”

Nhan Doanh thấy họ định đứng lên liền nói: “Các cậu cứ ngồi đó tiêu com đi. Mình còn đi lấy com, mắc công các cậu phải đứng đợi nữa!”

Nhan Doanh nói xong cũng không đợi họ trả lời liền chạy nhanh tới quầy nước.

Đợi ít phút mấy ly nước bung ra, người phục vụ vừa quay đi, Nhan Doanh không thèm quan sát xung quanh, những lúc thế này lên lút chỉ làm người khác sinh nghi, liền thả không ít phân bột vào ly sinh tố rồi khuấy đều lên.

[Hệ Thống] tò mò: “Cho nhiều thế có chết người không?”

Nhan Doanh cười cười nói thầm [Sắp chết thôi]

[Hệ Thống]: “...”

Nhan Doanh điềm nhiên như không, bụng khay trở về chỗ cũ. Một đoạn đường không dài không ngắn, vậy mà gặp không ít người quen. Mấy bạn nam thấy cô bụng nhiều thế quan tâm hỏi cần bụng phụ không, Nhan Doanh lắc đầu cười cảm ơn. Tụi con gái ngồi gần đó không khỏi cười mỉa mai, soi mói. Nhan Doanh nói lời tạm biệt, trước khi đi cũng không quên bỏ lại nụ cười từ thiện cho đám bà tám đó, nhìn đi rồi tức, bây làm gì được bà chứ, hừ!

Quay lại bàn, Nhan Doanh đưa mỗi người ly nước, không biết đám này đã nói xấu cô nhiều lượt. An An nhìn thấy cảnh vừa rồi nhưng vẫn hỏi: “Sao cậu đi lâu thế?”

“Gặp người quen nên chào hỏi ấy mà.”

“Ồ...” Giọng An An như nói, tôi thấy hết rồi còn gì.

“Không phải cậu nói đi lấy com à?” Bình Bình nhìn ly sinh tố mặng cầu Nhan Doanh đang uống, không khỏi thắc mắc.

“À, Canteen hết đồ ăn rồi” Nhan Doanh cười cười, chuyện hay sắp diễn ra, có ăn cũng được mấy miếng chứ.

“Vậy lát nữa mua bánh đem vô lớp ăn”

“Ừm” Nhan Doanh cũng gật đầu cho qua.

“Sao hôm nay sinh tố ngọt thế không biết?” Linh Linh nhăn mặt.

Nhan Doanh uống nhanh cho hết ly sinh tố, đầu lạnh buốt, cô không khỏi day trán: “Chắc nhân viên lỡ tay”.

Ngọt quá, Linh Linh chỉ uống vài ngụm rồi thôi. Nhưng chưa được 5 phút, trán cô bắt đầu co rúm lại, cong người ôm bụng.

“Đau bụng quá, mình đi nhà vệ sinh tí” Linh Linh đứng lên chạy tới toilet gần đó.

Mọi người thấy vậy cũng không đi theo, đau bụng đi ngoài là chuyện bình thường, nên cũng không quan tâm lắm.

Qua chừng 10 phút, vẫn không thấy Linh Linh trở lại, An An thấy lạ: “Sao Linh đi toilet lâu thế?”

“Hay là bị gì rồi?” Bình Bình hỏi.

“Vào xem thử đi, dù sao cũng hơi lâu rồi” Nhan Doanh mở lời.

Ba người vào nhà vệ sinh nữ tìm Linh Linh, hỏi cô có sao không, chỉ nghe thấy tiếng cô yếu ớt trả lời: “Mình... đau bụng quá.”

An An sốt ruột: “Có phải cậu ăn bất kỳ gì rồi không?”

“Không có... sáng giờ mình ăn như mọi khi mà...A...”

“Này Linh, có bị nặng lắm không? Chịu không nổi thì để tụi mình đỡ cậu lên phòng y tế.” Bình Bình cũng không muốn đứng mãi trong nhà vệ sinh.

“Chắc vậy... đau quá...”

Mọi người đợi Linh Linh mở cửa ra, nhìn thấy mặt mũi tái mét của cô không khỏi giật mình. Giường mặt xinh đẹp dù được trang điểm tí mĩ cũng không che được nét xám xanh trên mặt cô. Đôi môi trắng tái, thiếu sức sống, cả người như đóa hoa héo rũ. Cả đám khiếp sợ, cuống quýt đỡ cô lên phòng y tế.

Ngôi trường được phân ra thành từng khu riêng biệt, tòa nhà giảng dạy và khu văn phòng được ngăn cách bởi vườn hoa. Bình thường có nhiều giáo viên đi ngang nên mọi người rất hạn chế ra đây.

Nhan Doanh đang đi trước dẫn đường, xuyên qua hàng cây anh đào thì chợt dừng lại, An An thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy?” An An nghi hoặc nhìn theo ánh mắt Nhan Doanh.

Trưởng phòng y tế là thạc sĩ du học nước ngoài, ông muốn trồng nhiều hoa cỏ xung quanh để che đi mùi thuốc khử trùng. Nhờ vậy mà khu vực xung quanh văn phòng y tế là nơi đẹp nhất trong vườn hoa.

Tôn Ngọc chọn nơi này là vì xung quanh toàn cây cỏ nên khá khuất, dù có đi ngang phòng y tế, không để ý kĩ cũng sẽ không nhìn thấy. Cô lẳng lặng ngồi đó một mình, cho đến nửa giờ trước, Năm Lãng bất ngờ xuất hiện.

An An không khỏi há to miệng: “Đó không phải là Hội trưởng hội học sinh, nam thần Nam Lãng sao?”

An An rất kinh ngạc, Nam Lãng giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Cô và anh ta học khác lớp, nghe nói bình thường ngoài lên lớp, toàn bộ thời gian anh ta đều ở văn phòng Hội Học Sinh. Ngay cả bạn học chung với Nam Lãng cũng rất ít gặp anh ta ngoài giờ học. Bây giờ không những thấy được nam thần, mà ngay cả cảnh mập mờ giữa anh ta và Tôn Ngọc cô cũng nhìn thấy. Nghe bạn bè đồn thổi, Nam Lãng yêu đơn phương Tôn Ngọc, nhưng Lâm Huyền và Tôn Ngọc yêu nhau, anh ta lại là bạn thân chí cốt của Lâm Huyền nên anh ta càng không thể nói ra. An An nhìn hai người đang ngồi ôm nhau đầy tình cảm, không khỏi ngỡ ngàng như phát hiện ra lựa địa mới.

Nhan Doanh quay đầu nhìn An An: “Suýt”. Cô làm dấu để An An nói nhỏ: “Đi thôi. Đừng quan tâm. Linh Linh quan trọng hơn”

An An, Bình Bình nhìn nhau, quyết định đỡ Linh Linh lên văn phòng trước đã rồi nói sau. 3 người kia vừa vào phòng, y tá liền chạy lại thăm hỏi, Nhan Doanh đi làm giấy đăng kí xong liền quay lại.

An An lúc này đã không chịu nổi nữa: “Các cậu nghĩ xem, tại sao Tôn Ngọc lại ngồi chung với Nam Lãng? Lại còn ôm nhau nữa? Không phải Tôn Ngọc đang hẹn hò với Lâm Huyền sao?”

Bình Bình nhép mép: “Không phải hai người họ đang cãi nhau sao? Chắc là Tôn Ngọc buồn nên Nam Lăng lại an ủi. Cũng có thể là Tôn Ngọc bắt cả hai tay.”

Nhan Doanh nhìn Linh Linh đang ngồi yếu ớt cho bác sĩ khám mà không khỏi khinh khinh trong lòng, ngu ngơ ngu ngơ, mồm bè như vậy, đừng mong trông cậy được gì.

Nhan Doanh nói với hai người vẫn đang mãi miết bàn luận: “Hai cậu về trước đi, sắp tới giờ vô học rồi, Linh Linh ở đây có mình chăm sóc được rồi.”

Hai người kia thấy vậy thì gật đầu, nói thêm vài câu thăm hỏi với Linh Linh rồi đi về. Nhan Doanh nhìn theo bóng dáng 2 người kia, cười cười, vẫn không bỏ được tật xấu, vừa đi vừa bàn tán chuyện người khác.

Nhan Doanh nhìn Linh Linh mệt mỏi nằm trên giường, chăm sóc lấy khăn lau chân cho cô: “Khỏe hơn chút nào chưa?”

“Đỡ hơn rồi...” Giọng Linh Linh yếu ớt, cô nói xong thì nhắm mắt lại, mệt mỏi ngủ.

Nhan Doanh thấy hơi thờ Linh Linh đều đều, biết cô đã ngủ. Nhan Doanh gấp khăn trả lại cho y tá, cười cảm ơn. Y tá nói cô với cô bạn thân thiết quá, Nhan Doanh cười cười hỏi cô nhà vệ sinh ở đâu, y tá liền chỉ cô.

Nhan Doanh vừa vào nhà vệ sinh liền lấy xà phòng rửa tay. [Hệ Thống] nín nhịn nãy giờ đã không chịu được nữa: “Tự nhiên tôi cảm thấy, cô thật đáng sợ!”

Nhan Doanh dừng lại, mặc cho dòng nước đang chảy, cô ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương, nói trong im lặng: [Tôi đã làm gì sao?]

[Hệ Thống]: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lớp học đang bàn tán sôi nổi, vừa thấy nhân vật chính bước vào liền im bặt.

Lâm Huyền vừa trở về liền phát hiện mấy người trong lớp nhìn lên mình. Anh nhử mày nhìn lại, họ liền quay mặt trốn tránh.

Lâm Huyền nghi hoặc, đi tới chỗ ngồi của mình.

Trần Ba vẫn luôn theo sau Lâm Huyền, thấy sự khác lạ của mọi người, bản tính hóng chuyện liền nổi lên, anh câu cổ đưa bạn gần đó dò hỏi.

Lâm Huyền đang cầm bút ghi chép, vốn không định để ý đến đám người đó, chỉ tiếc anh đã trải qua huấn luyện đặc biệt, các giác quan nhạy cảm hơn so với người thường, dù họ có cố gắng giảm âm lượng, Lâm Huyền vẫn có thể nghe rõ.

“Lâm Huyền bị cấm sùng rồi”

“Vừa nãy An An và Bình Bình nhìn thấy Tôn Ngọc đang ôm ấp người khác”

“Chính là Nam Lăng lớp bên cạnh đó”

“Nam Lăng?”

“Này, này quên mất! Không phải cậu với Nam Lăng có quen biết sao?”

“Có phải các người nhìn lầm rồi không?”

“Không đâu, chính mắt An An nhìn thấy, hai người đó còn đang ôm ấp nữa kia, thiếu điều chưa hôn thôi”

Lâm Huyền không nghe tiếp được nữa, anh tức giận đập bàn đứng dậy, cả lớp im phăng phắc, không một ai dám hé miệng. Lâm Huyền bước tới trước mặt cậu con trai nãy giờ ba hoa. Sắc mặt anh không tốt lắm, như vừa đập phải phàn.

“Nói! Là ai nhìn thấy?” Giọng âm trầm, chứa đầy gai nhọn.

“Là An...An An” Bạn nam kia nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo như muốn giết người của Lâm Huyền liền run sợ, nói lắp bắp.

“Cô ta đâu?”

“Không... biết...”

“Cô ta nhìn thấy Tôn Ngọc ở đâu?”

“Ở vườn hoa...”

Lâm Huyền nghe xong liền quay đầu bỏ đi. Trần Ba thấy thế liền đuổi theo, chỉ sợ sắp có chuyện xảy ra.

Hai người vừa rời khỏi, lớp học liền nổ tung, xô xao bàn tán có nên đi theo hóng chuyện, có người lại sợ bị nhớ mặt, sợ bị ghi thù, nhưng dù thế nào, vẫn không ngăn được thành phần bất chấp hậu quả thích xem chuyện thị phi, rình mò theo sau.

Lâm Huyền đi tới vườn hoa liền khó chịu nhăn mày, vừa nãy anh quên hỏi, vườn hoa lớn như vậy, anh biết chỗ nào mà tìm. Lâm Huyền liền dựa theo trực giác, đi về hướng có nhiều cây cối um tùm.

Tôn Ngọc không nghi ngờ về sự xuất hiện của Nam Lăng, anh lúc nào cũng vậy, khi cô yếu đuối nhất anh luôn lặng lẽ bên cạnh an ủi cô. Nhiều lúc cô suy nghĩ, người cô yêu tại sao không phải Nam Lăng mà là Lâm Huyền. Nếu cô yêu Nam Lăng, có phải cô sẽ hạnh phúc hơn không?

Nam Lăng nhìn Tôn Ngọc, ánh mắt không dấu được niềm yêu thương. Có người nói Tôn Ngọc chẳng chộc, nhưng anh biết đó là do cô không thích tiếp xúc với mọi người. Dù cho họ có bảo Tôn Ngọc lạnh lùng thế nào, anh đều có thể xuyên qua lớp băng ấy, nhìn thấy cảm xúc của cô.

Cùng cô tâm sự, nói câu được câu không, cho tới khi anh hỏi chuyện giữa cô và Lâm Huyền, Nam Lăng nhận ra Tôn Ngọc đang buồn phiền, do dự không muốn nói.

“Hai người cãi nhau vì Lâm Tuyết Ngưng sao?”

“Ừm...”

Nam Lăng suy nghĩ rồi nói: “Lâm Huyền bảo vệ Lâm Tuyết Ngưng cũng là điều dễ hiểu. Tại anh quen nhau 10 năm rồi, Tuyết Ngưng...”

“Ngay cả anh cũng cảm thấy em vô lý sao!” Tôn Ngọc bình tĩnh được nữa, cô tức giận nhìn Nam Lăng.

Nam Lăng nhìn mắt cô ngấn lệ, trái tim không khỏi thất lại. Anh không khống chế được, kéo cô ôm vào lòng: “Được, anh không nói nữa”

Cả tuần nay Tôn Ngọc buồn bực, lúc này cô cảm thấy uất ức chưa từng có, cô ôm vai Nam Lăng bật khóc. Tại sao không ai hiểu cô? Tại sao ngay cả Nam Lăng cũng không để ý đến cô?

Nam Lăng nhìn cô gái nhỏ trong lòng, nhịn khóc đến nỗi bật ra tiếng uất nghẹn, anh không khỏi thương tiếc:

“Anh xin lỗi...” Nam Lăng vuốt tóc cô an ủi.

Tôn Ngọc cảm thấy tủi thân cực kì, cô không nhịn nữa, vừa mắng vừa khóc nức nở, mắng Lâm Huyền lạnh lùng thế nào, vô tâm ra sao...

Không phải Tôn Ngọc không biết Nam Lăng thích mình. Đối với con gái vấn đề này luôn rất nhạy cảm, nếu có một người luôn đối xử tốt với bạn, bạn lại không biết hoặc chưa từng nghi ngờ người đó có thích mình hay không vậy thì chỉ có 2 trường hợp, bạn đần hoặc là bạn già ngu!

Tôn Ngọc tham lam sự ấm áp của Nam Lăng, thứ mà cô không thể tìm thấy trên người Lâm Huyền. Cô xem anh như thùng rác, xả hết bao buồn bực, tức giận trong lòng. Nam Lăng nhìn cảnh này chỉ biết bất lực vỗ lưng an ủi cô.

Tôn Ngọc khóc đến khi mệt mỏi, tiếng chuông đồng hồ trên đỉnh tòa nhà bắt đầu vang lên, cô chợt nhận ra thời gian choáng chóc đã qua lâu như vậy. Tôn Ngọc lấy tay lau nước mắt trên mặt, Nam Lăng thấy vậy liền đề lại tay cô, anh lấy khăn tay trong túi ra lau giúp cô. Tôn Ngọc ngượng ngùng nói cảm ơn rồi cùng anh đi về lớp học.

Tôn Ngọc vừa đi vừa hỏi, dạo này cô ít thấy anh. Nam Lăng che dấu tâm sự trong lòng trả lời, anh có việc bận. Nam Lăng thấy trên tóc Tôn Ngọc dính một ít lá nhỏ, liền dừng lại lấy xuống giúp cô.

Lâm Huyền vừa đi tới chính là thấy cảnh như vậy:

Trai gái nhìn nhau đầy tình cảm. Nam thanh dịu dàng vuốt ve. Nữ tú e lệ đỏ mặt. Ánh dương ngày đông trời se lạnh. Tô điểm cho đôi tình lữ này.

Lâm Huyền giận quá mất khôn, không suy nghĩ được nhiều, anh chạy tới túm lấy cổ áo của Nam Lăng, tung một đấm vào mặt cậu:

“Mẹ kiếp, mày có đáng mặt làm anh em không hả?”

Nam Lăng té ngã, cảm thấy xương hàm ê buốt, anh lấy tay quẹt đi vết máu ở khóe miệng. Tôn Ngọc giật mình, liền chạy lại đỡ Nam Lăng. Nhìn thấy vết thương của anh, cô không khỏi tức giận, quát lên với Lâm Huyền:

“Anh làm gì vậy hả?”

Lâm Huyền sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh thấu xương: “Làm gì? Đương nhiên là tới bắt gian”.

Nam Lăng nhũ mày đứng dậy. Tôn Ngọc giúp anh phui ít đất dính trên áo, anh liền cảm ơn.

“Cậu hiểu lắm chuyện gì? Đừng có vu oan cho người khác!” Nam Lăng xoay qua nhìn Lâm Huyền, giọng không vui.

Lâm Huyền ần nhẩn con tức, anh cười lạnh: “Không hiểu lắm? Vậy vừa rồi các người làm gì?”

Nam Lăng cảm thấy hơi khó mở miệng: “Không làm gì cả”.

“Thật không?” Lâm Huyền khinh khinh.

Nam Lăng nhìn vào mắt Lâm Huyền, trầm giọng hỏi: “Lâm Huyền, quen biết bao lâu nay, cậu không tin con người tôi sao?”

Lâm Huyền cười cười, không nói gì. Con người Nam Lăng thế nào anh hiểu chứ. Nhưng anh có mắt, anh thấy được Nam Lăng đơn phương thích Tôn Ngọc như thế nào. Ai dám chắc cậu ta không thừa nước đục thả câu, đào gốc tường nhà anh! (Bạch Hồ Ly cười lạnh đầy khinh bỉ: Vãi cả tin với không tin! Nói mà như không nói ấy!!!!)

Tôn Ngọc nhìn cảnh này không khỏi cảm thấy đầy châm chọc, cô nhìn Lâm Huyền như một người xa lạ, anh ta không tin cô, anh ta cũng không tin bạn bè thân thiết với anh ta bao năm qua. Anh ta xem họ là gì? Cô còn cần giải thích sao!?

“Anh thấy gì thì nó là vậy...” Giọng Tôn Ngọc cứng nhắc.

“Haha.....hahahahaha” Lâm Huyền tức quá hóa cười, anh không tin được, người yêu và bạn thân lại căm thù anh. Lâm Huyền cảm thấy, đó là chuyện châm chọc nhất trên đời. Lâm Huyền nhìn Nam Lăng, ánh mắt vô cảm:

“Một quyền này, xem như cắt đứt tình bạn giữa chúng ta.”

Thế giới chìm vào im lặng.

Lâm Huyền nhìn sâu vào mắt Tôn Ngọc lần cuối rồi xoay người bỏ đi. Trần Ba nãy giờ đi tìm Lâm Huyền vừa chạy tới, chứng kiến cảnh này cũng không dám nói nhiều, liền đuôi theo Lâm Huyền.

Đám người nhiều chuyện theo sau vốn trốn ở gần đó thấy phim đã hạ màn liền lén lút tản đi, không quên buông lời đàm tiếu.

Phòng Y Tế

Nhan Doanh văng về đóa hoa vừa hái được bên cửa sổ, âm thanh Hệ Thống không ngừng văng vẳng bên tai, Nhan Doanh khó chịu nhíu mày.

“Này! Này! Tại sao cô không đi theo xem?”

[Lười...]

“Vậy sao cô đoán được mọi chuyện sẽ xảy ra theo ý cô muốn!?”

[Thua keo này thì bày keo khác. Với lại... hỏi mọi người chẳng phải sẽ biết sao?]

[Hệ Thống]: “...”

“Tôi có thắc mắc, tại sao cô lại nghĩ Nam Lăng sẽ đi tìm Tôn Ngọc?”

[Đoán]

“...”

Thật ra Nhan Doanh cũng chỉ là cá cược mà thôi. Muốn bẫy một người có rất nhiều cách, Nhan Doanh lại chọn cách liều lĩnh, dễ bại lộ nhất. Cô không có nhiều thời gian, cũng không còn kiên nhẫn với đôi này nữa. Cô muốn đánh nhanh rút gọn, bắt chấp hậu quả.

Nam Lăng yêu đơn phương Tôn Ngọc nhưng anh ta là bạn thân nam chính, không thể lúc nào cũng ở bên nữ chính được. Tôn Ngọc và Lâm Huyền cãi vã, cả trường đều biết, anh ta lại không xuất hiện. Vậy nên cần một mồi lửa, Nhan Doanh cho anh ta biết, Tôn Ngọc ở đâu, Tôn Ngọc đau buồn ra sao, nếu anh ta vẫn không đi tìm, chứng tỏ anh ta không còn yêu Tôn Ngọc nữa. Nhưng chẳng phải anh ta là nam phụ chung tình sao? Sẽ không dễ dàng rời bỏ nữ chính...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Phụ Trách Phá Game* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.